

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **EKO-UNIBAU a.s. Praha**, se sídlem v Praze 2, Ječná 25, zastoupeného JUDr. Karlem Páskem, advokátem se sídlem v Praze 6, Eliášova 479/15, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 1442/65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2010, č. j. 2288/570/10, 95101/ENV/10, sk. zn. 570/000369/A/10x,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 27. 10. 2010 č. j. 2288/570/10, 95101/ENV/10, sk. zn. 570/000369/A/10x, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladu řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 27. 12. 2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým Ministerstvo životního prostředí (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno (dále jen „ČIŽP“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 8. 2009, č. j. ČIŽP/47/OOH/SR01/0817259.005/09/BHM. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu za porušení povinností na úseku odpadového hospodářství dle ust. § 66 odst. 5 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) ve výši 60.000,- Kč.

Žalobce byl potrestán za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle stanovení § 66 odst. 5 ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o odpadech, které spočívalo v tom, že žalobce nepřeváděl na zvláštní vázaný účet zřízený podle § 50 odst. 1 zákona o odpadech peněžní prostředky vytvářené finanční rezervy na rekultivaci, zajištění péče o skládku a asanaci po ukončení jejího provozu (dále jen „finanční rezerva“) pravidelně vždy k poslednímu dni

následujícího kalendářního měsíce, a to v měsících prosinec 2006 až říjen 2007 a prosinec 2007 až červen 2008.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí poté, co shrnul skutkové okolnosti případu a průběh předchozího řízení, uvedl odvolací orgán, že neshledal prvostupňové rozhodnutí nezákonným a k jednotlivým odvolacím námitkám uvedl následující:

Žalobce je provozovatelem skládky odpadů a k provozu této skládky mu bylo vydáno příslušným správním úřadem povolení. Provozovatel skládky je m.j. povinen vytvářet finanční rezervu. Její tvorba se zahrnuje do nákladů provozovatele skládky a je výdajem vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Úroky z peněžních prostředků finanční rezervy jsou její součástí. Provozovatel je povinen zřídit zvláštní vázaný účet pro účely ukládání peněžních prostředků k vytváření finanční rezervy a na tento účet převádět peněžní prostředky vytvářené finanční rezervy vždy k poslednímu dni následujícího kalendářního měsíce (§ 50 odst. 3 zákona o odpadech). Při místním šetření a následně z dokladů bylo zjištěno, že peněžní prostředky vytvářené finanční rezervy účastník řízení nepřevédl k poslednímu dni následujícího kalendářního měsíce na tento účet. Tím porušil ust. § 50 odst. 3 zákona o odpadech a naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 66 odst. 5 zákona o odpadech.

Při stanovení výše pokuty dle § 67 odst. 2 zákona o odpadech se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození, tedy volnou úvahou správního orgánu jsou posuzovány jednotlivé aspekty nedovoleného jednání a jeho dopad na životní prostředí. Výši pokuty správní orgán I. stupně stanovil v souladu s premisami stanovenými zákonem. V odvolání žalobce nepopřel porušení právních předpisů, avšak nesouhlasí s výší uložené pokuty. K jednotlivým námitkám uvedl odvolací orgán následující:

- vytváření finanční rezervy není odvislé od nedodržení smluvních vztahů mezi dodavatelem odpadů a provozovatelem skládky, opoždění plateb není důvodem k nevytváření této rezervy,
- vytváření finanční rezervy je zákonem stanovená povinnost provozovateli skládky a nedodržením této povinnosti došlo k neplnění zákonem stanoveného zájmu společnosti, což lze považovat za ohrožení životního prostředí,
- pokuta byla uložena v zákonné výši a její výše byla řádně odůvodněna.

Žalobce v podané žalobě nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a své námitky zformuloval v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu vznáší žalobce námitku prekluze a to s poukazem na ust. § 67 odst. 1 zákona o odpadech a na skutečnost, že předmětné rozhodnutí správního orgánu I. stupně o uložení pokuty se stalo pravomocným na základě rozhodnutí odvolacího správního orgánu až dne 8. 11. 2010.

Ve druhém žalobním bodu brojí žalobce zejména proti výši pokuty a tvrdí, že správní orgány nesprávně posoudily otázku závažnosti ohrožení životního prostředí a míru jeho poškození. Podle ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popř. k míře jeho poškození. V daném případě však z napadených rozhodnutí nevyplývá, že by se správní orgány při stanovení výše pokuty jakkoliv zabývaly uvedenými zákonnými hledisky.

Žalobce je toho názoru, že při rozhodování mělo být rovněž zohledněno, že zákonem stanovené platby, které jsou určeny pro rekultivaci a následnou sanaci skládky, byly po

ukončení jejího provozu vždy na zvláštní vázaný účet zcela zaplacený. Žalovaný však dle žalobce nevzal v úvahu nejzávažnější skutečnost v této věci, a sice, že drobné zpoždění měsíčních plateb nemělo, nemá ani nemohlo mít, s ohledem na dosud nečerpané prostředky rezervního fondu ve výši cca 8 mil. Kč, které jsou určeny na rekultivaci a následnou sanaci skládky, žádný vliv na ohrožení životního prostředí.

Žalovaný se tedy nezabýval závažností či mírou ohrožení životního prostředí, ač mu to zákon ukládá.

Ve třetím žalobním bodu tvrdí žalobce, že kontrola byla v daném případě provedena rovněž v souladu s ust. § 34 písm. a) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci, přičemž dle ust. § 38 odst. 2 tohoto zákona by měly správní orgány přihlídnout rovněž při určení výměry pokuty právnické osobě k závažnosti správního deliktu, k vzniklým škodlivým následkům v oblasti životního prostředí a k době trvání protiprávního stavu, avšak tak v rozporu s uvedeným ustanovením neučinily. Žalobce přitom zdůraznil, že podle ust. § 38 odst. 3 citovaného zákona bylo možno i od uložení pokuty upustit.

Závěrem žalobce poukázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, sp.zn. 7 A 77/99 – 41, z něhož vyplývá, že pokud se správní orgán nevyjádří k otázce výše pokuty v odůvodnění rozhodnutí zákonem požadovaným způsobem, jde o pochybení mající za následek zrušení napadeného rozhodnutí. V tomto smyslu žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože v něm absentují důvody, kterými se žalovaný řídil při rozhodnutí o výši pokuty.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 26. dubna 2011 navrhl zamítnutí žaloby a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl:

- *ve vztahu k námitce v prvním žalobním bodu*, že pokuta nebyla uložena v rozporu s § 67 odst. 1 zákona o odpadech, neboť se jednalo o opakované deliktní jednání ze strany žalobce spočívající v opožděném převádění finančních prostředků vytvářené finanční rezervy na zvláštní vázaný účet. Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že „...peněžní prostředky za odpady uložené na skládku v období 04 až 06/2008...byly převedeny na vázaný účet až 29. 8. 2008“;
- *ve vztahu k námitce ve druhém žalobním bodu*, že výše uložené pokuty byla správním orgánem I. stupně řádně odůvodněna v souladu s § 67 odst. 2 zákona o odpadech a její výše je přiměřena deliktnímu jednání ze strany žalobce. Výši pokuty uložené dle zákona o odpadech nelze pak posuzovat dle ust. § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci;
- *ve vztahu k námitce ve třetím žalobním bodu* spočívající v tvrzení, že skutková zjištění vycházela z kontrolního zjištění provedeného podle ust. § 34 písm. a) zákona o integrované prevenci, není pro následnou právní kvalifikaci rozhodná. Došlo k porušení zákona o odpadech a následné správní řízení bylo vedeno za porušení tohoto zákona.

V replice ze dne 7. 6. 2011 žalobce setrval na všech žalobních bodech, včetně jejich odůvodnění.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce v přípisu ze dne 28. 1. 2011 výslovně souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný ve lhůtě stanovené soudem svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (§ 51 s.ř.s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Žalobce byl potrestán za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 66 odst. 5 zákona o odpadech, které spočívalo v tom, že žalobce nepřeváděl na zvláštní vázaný účet zřízený podle § 50 odst. 1 zákona o odpadech peněžní prostředky vytvářené finanční rezervy pravidelně vždy k poslednímu dni následujícího kalendářního měsíce, a to v měsících prosinec 2006 až říjen 2007 a prosinec 2007 až červen 2008. Napadeným rozhodnutím byla uložena účastníkovi řízení pokuta ve výši 60.000,- Kč.

Z obsahu správního spisu soud zjistil pro posouzení otázky zániku deliktní odpovědnosti následující skutečnosti důležité pro rozhodnutí. Dne 17. 9. 2008 provedla ČIŽP kontrolu na „Skládce odpadů Březová – skládce skupiny S-OO“, jejímž provozovatelem je žalobce. Při kontrole jí byl mj. předložen výpis ze zvláštního vázaného účtu za měsíc prosinec 2007; na výpisu je evidováno celkem pět došlých plateb ve prospěch tohoto účtu označených „finanční rezerva“ 7/2007 – 11/2007. V návaznosti na provedenou kontrolu žalobce předložil postupně doklady související s tvorbou finanční rezervy, a to dopisem ze dne 30. 9. 2008 (doručen na ČIŽP dne 1.10.2008) a dopisem ze dne 27. 3. 2009 (doručen na ČIŽP dne 30.3.2008). Na základě předložených dokladů vypracovala ČIŽP závěrečný Protokol o kontrolním zjištění ze dne 22. 5. 2009. Z výpisů ze zvláštního vázaného účtu (za období leden 2007 až srpen 2008) bylo zjištěno, že:

- peněžní prostředky za odpady uložené na skládku v období **12/2006** (ve výši 59.072,25 Kč) byly převedeny na vázaný účet až dne 19. 2. 2007,
- peněžní prostředky za odpady uložené na skládku v období **01/2007** (ve výši 60.571,75 Kč) byly převedeny na vázaný účet až dne 22. 3. 2007,
- peněžní prostředky za odpady uložené na skládku v období **02 až 06/2007** (ve výši 53.745,75 Kč + 72.013,50 Kč + 72.013,50 Kč + 72.480,25 Kč + 62.540,25 Kč + 63.501,50 Kč) byly převedeny na vázaný účet jednorázově až dne 3. 9. 2007,
- peněžní prostředky za odpady uložené na skládku v období **07 až 10/2007** (ve výši 65.620,50 Kč + 85.590,25 Kč + 60.602 Kč + 94.855,25 Kč) byly převedeny na vázaný účet jednorázově až dne 27. 12. 2007,
- peněžní prostředky za odpady uložené na skládku v období **12/2007** (ve výši 59.146 Kč) byly převedeny na vázaný účet jednorázově až dne 4. 3. 2008,
- peněžní prostředky za odpady uložené na skládku v období **01/2008** (ve výši 48.555,25 Kč) byly převedeny na vázaný účet jednorázově až dne 16. 5. 2008,
- peněžní prostředky za odpady uložené na skládku v období **02 až 03/2008** (ve výši 51.250,75 Kč + 55.427 Kč) byly převedeny na vázaný účet jednorázově až dne 2. 6. 2008,
- peněžní prostředky za odpady uložené na skládku v období **04 až 06/2008** (ve výši 90.308,25 Kč + 90.406,25 Kč + 71.692,75 Kč) byly převedeny na vázaný účet jednorázově až dne 29. 08. 2008.

Žalobci byla pokuta uložena nejprve příkazem ČIŽP, Oblastní inspektorát Brno, ze dne 16. 6. 2009, sp.zn. 0817259, č. j. ČIŽP/47/OOH/SR01/0817259.001/09/BHM; ten byl však podáním odporu zrušen. V následném správním řízení byla pokuta uložena ve stejné výši

(60.000,- Kč) prvostupňovým rozhodnutím z 14. 8. 2009, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím ze dne 27. 10. 2010; právní moci nabylo rozhodnutí dne 8. 11. 2010.

Při posouzení námitky žalobce směřující k prekluzi odpovědnosti za správní delikt vycházel Městský soud v Praze z § 67 odst. 1 zákona o odpadech. Podle něj lze řízení o uložení pokuty zahájit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti příslušný správní úřad dozvěděl; pokutu však lze uložit nejdéle do 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Zákon tedy stanoví dvě lhůty – subjektivní a objektivní – v jejichž průběhu musí správní orgány rozhodnout o uložení sankce za správní delikt; po (marném) uplynutí byť i jedné z lhůt odpovědnost za správní delikt zaniká.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval posouzením *zachování subjektivní lhůty* k zániku odpovědnosti. Počátek jejího běhu je v cit. ustanovení zákona o odpadech vymezen slovy „kdy se o porušení povinnosti příslušný správní úřad *dozvěděl*“. Otázkou, jak tento okamžik stanovit a jaké penzum informací je třeba, aby se úřad o porušení „dozvěděl“, se již judikatura správních soudů podrobně zabývala v minulosti. Městský soud v Praze proto ve stručnosti pouze odkazuje na rozsudky Vrchního soudu v Praze, jejichž závěry jsou plně respektovány a přejímány Nejvyšším správním soudem doposud, z 10. 2. 1995, č. j. 7 A 147/94 – 17 (publ. pod č. 684 v časopise Soudní judikatura ve věcech správních č. 4/2000), z 18. 12. 1997, č. j. 7 A 167/94 – 34 (publ. pod č. 553 v časopise Soudní judikatura ve věcech správních č. 16 – 18/1999) či z 30. 4. 1999, č. j. 6 A 14/96 – 34 (publ. pod č. 627 v časopise Soudní judikatura ve věcech správních č. 3/2000). Městský soud v Praze neshledal důvod odchýlit se od uvedených závěrů.

V posuzované věci se žalovaný o porušení povinnosti převést peněžní prostředky na zvláštní vázaný účet dozvěděl jednak dne 17. 9. 2008, pokud jde o peněžní prostředky za měsíce červenec až listopad 2007, a jednak dne 1. 10. 2008 pokud jde o všechna ostatní období porušení povinnosti. Správní řízení o uložení sankce bylo zahájeno vydáním příkazu ze dne 16. 6. 2009, sp.zn. 0817259, č. j. ČIŽP/47/OOH/SR01/0817259.001/09/BHM. Je tedy nepochybné, že roční subjektivní lhůta byla v posuzovaném případě zachována. Žalobní námitka tak potud není důvodná.

Při posuzování *zachování objektivní tříleté lhůty* pro zánik odpovědnosti za správní delikt byla situace poněkud složitější. Žalovaný a správní orgán prvního stupně, ačkoliv to nikde v odůvodnění nezmínily, vycházely (zřejmě) ze skutečnosti, že porušení povinnosti za jednotlivá období tvoří jeden skutek a prekluzivní lhůta počíná běžet až okamžikem dokonání posledního dílčího útoku; to lze dovodit nejspíše z vyjádření žalovaného k žalobě. Městský soud v Praze však s tímto názorem nesouhlasí.

Otázka prekluze totiž závisí na posouzení, zda jednání žalobce, jak bylo popsáno shora (opožděné plnění opakující se povinnosti v několika obdobích), má být charakterizováno jako tzv. pokračování či trvající správní delikt. Při jejím řešení se zdejší soud obrátil též k teorii a soudní praxi v oblasti trestního práva hmotného. Bylo již mnohokrát judikováno (např. rozhodnutí ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), že principy a teorii trestního práva je namísto přiměřeně akceptovat i pro potřeby správního trestání. Správní trestání je trestním řízením svého druhu a platí tak, že rozhodnutí o jiných správních deliktech je rozhodnutím trestního charakteru. Podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení federálního Ministerstva zahraničních publikované pod č. 209/1992 Sb.) a navazující judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. věci Öztürk proti

Německu, Lauko proti Slovensku) se pro něj uplatní stejné zásady jako pro každé jiné trestní řízení.

Zdejší soud vyšel při posouzení charakteru jednání žalobce z definice pokračování v trestném činu v § 116 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, podle něhož jde „o *takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.*“

Žalobce vždy každým nedodržením termínu splatnosti pro převedení peněžních prostředků na vytvoření finanční rezervy naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 66 odst. 5 ve spojení s § 50 odst. 3 zák. o odpadech; toto závadné jednání opakoval s tím, že (zřejmě v závislosti na aktuální hospodářské situaci, což však není podstatné) vždy peněžní prostředky po určité době prodlení na vázaný účet převedl. V jeho jednání tedy lze shledat shodný způsob provedení, shodu v předmětu útoku i časovou souvislost, pokud jde o jednotící záměr, s přihlédnutím k obtížnosti jeho definice v případě jednání právnických osob, je možno jej spatřovat též. Všechny dílčí útoky pak tvoří jeden skutek.

Městský soud tedy dospěl k závěru, že jednání žalobce bylo pokračováním ve správním deliktu. Svůj názor opírá též o judikaturu trestních soudů vztahující se k charakteru trestného činu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 trestního zákoníku, který je definován obdobnými znaky jako jednání žalobce v posuzované věci (periodické neplnění povinnosti odvést platbu). Zde trestní soudy dospěly k závěru, že „*[je-li tento trestný čin] spáchán opakovaným nesplněním některé z těchto zákonných platebních povinností, pak za splnění dalších subjektivních a objektivních souvislostí vyžadovaných ustanovením § 89 odst. 3 [zák. č. 140/1961 Sb., trestní zákon; nyní obdobně § 116 trestního zákoníku] lze takové omisivní jednání posoudit jako pokračující trestný čin spáchaný více dílčími útoky, jež spočívají v jednotlivých případech nesplnění zákonné platební povinnosti.*“ (rozsudek Nejvyššího soudu z 31. 8. 2004, sp. zn. 11 Tdo 337/2004, publikovaný pod R 28/2005).

Pro úplnost je třeba uvést, že v jednání žalobce nelze spatřovat tzv. trvající správní delikt, neboť jeho skutková podstata v § 66 odst. 5 ve spojení s § 50 odst. 3 zák. o odpadech k dokonání nevyžaduje udržování protiprávního stavu, které je právě charakteristické pro trvající delikty. Předmětný delikt je dokonán již nesplněním povinnosti převést peněžní prostředky nejpozději v den splatnosti, tj. poslední den v následujícím kalendářním měsíci. Zde je znovu možno odkázat na již citovaný rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 1 Tdo 337/2004, kde soud uzavřel, že „*z hlediska objektivní stránky není podstatou trestného činu podle § 147 odst. 1 tr. zák. [nyní § 241 trestního zákoníku] jednání, kterým pachatel udržuje protiprávní stav, popřípadě jednání spočívající ve vyvolání protiprávního stavu a v jeho udržování, nelze tento trestný čin pokládat za trestný čin trvající.*“

Posoudil-li Městský soud v Praze jednání žalobce jako pokračování v deliktním jednání, bylo však ještě třeba rozhodnout, zda veškerá porušení povinnosti tvořila jediný skutek. Zdejší soud usoudil, že nikoliv; podstatnou totiž shledal skutečnost, že žalobce vždy po určité době prodlení peněžní prostředky na vázaný účet převedl. Právě okamžik převedení peněžních prostředků považuje soud za okamžik, kdy došlo k narušení záměru žalobce nadále porušovat povinnost. Obdobně uvažil i Krajský soud v Hradci Králové při posuzování trestného činu dle § 241 trestního zákoníku v usnesení z 6. 9. 2005, sp.zn. 10 To 325/2005 (publikovaný pod R 27/2006).

Žalobce tedy správní delikt spáchal ve vícečinném souběhu stejnorodém s tím, že se jej dopustil opakovaně. Správními orgány byl tak potrestán za celkem osm skutků, jak budou časově vymezeny níže, některé z nich byly spáchány jednorázově, jiné ve formě pokračování. Pro posouzení prekluze odpovědnosti za správní delikt u pokračujících deliktů je nutno určit, od kdy počíná běžet lhůta pro zánik odpovědnosti. V ust. § 67 odst. 1 zák. o odpadech je tento okamžik určen slovy „kdy *k porušení došlo*“.

V případě jednorázového porušení povinnosti nepřevést peněžní prostředky na tvorbu finanční rezervy podle § 50 odst. 3 cit. zákona, by nepochybně prekluzivní lhůta běžela od prvního dne po splatnosti platby. Při posuzování pokračujícího deliktu však tento okamžik není podle zákona tak zřejmý, jde totiž o určení, kdy je pokračující delikt dokonán. Zde se Městský soud v Praze opět obrátil k judikatuře trestních soudů, které dospěly k následujícímu: „*U pokračování v trestném činu podle § 116 tr. zákoníku je pro posouzení, zda došlo k promlčení trestní odpovědnosti podle § 34 odst. 1 tr. zákoníku, rozhodné, kdy byla trestná činnost ukončena. Podstatný je proto okamžik, kdy bylo ukončeno páčání posledního dílčího útoku tohoto trestného činu. Počátek běhu promlčecí doby podle § 34 odst. 2 tr. zákoníku nelze odvíjet samostatně od spáchání jeho dílčích útoků, eventuálně jen některých z nich, ale až od toho okamžiku, kdy bylo ukončeno jednání u posledního dílčího útoku [...]*“ (usnesení Nejvyššího soudu z 23. 3. 2011, sp.zn. 8 Tdo 245/2011, publikováno pod R 11/2012). Zdejší soud tedy za okamžik dokonání pokračujícího správního deliktu považoval den splatnosti peněžních prostředků u posledního dílčího útoku (období porušení) pokračujícího deliktu.

Městský soud v Praze tedy postihované jednání žalobce rozčlenil na následující skutky:

1. Neodvedení peněžních prostředků za období **12/2006**; lhůta k zániku odpovědnosti za tento skutek běží od 1. 2. 2007,
2. Neodvedení peněžních prostředků za období **01/2007**; lhůta k zániku odpovědnosti za tento skutek běží od 1. 3. 2007,
3. Neodvedení peněžních prostředků za období **02 až 06/2007**; lhůta k zániku odpovědnosti za tento skutek běží od 1. 8. 2007,
4. Neodvedení peněžních prostředků za období **07 až 10/2007**; lhůta k zániku odpovědnosti za tento skutek běží od 1. 12. 2007,
5. Neodvedení peněžních prostředků za období **12/2007**; lhůta k zániku odpovědnosti za tento skutek běží od 1. 2. 2008,
6. Neodvedení peněžních prostředků za období **01/2008**; lhůta k zániku odpovědnosti za tento skutek běží od 1. 3. 2008,
7. Neodvedení peněžních prostředků za období **02 až 03/2008**; lhůta k zániku odpovědnosti za tento skutek běží od 1. 5. 2008,
8. Neodvedení peněžních prostředků za období **04 až 06/2008**; lhůta k zániku odpovědnosti za tento skutek běží od 1. 8. 2008.

Konečně je nutno při posuzování zániku odpovědnosti za správní delikt uplynutím času definovat skutečnost, která běh lhůty přetrhne. Ust. § 67 odst. 1 zák. o odpadech uvádí, že „pokutu lze *uložit*“; tedy lhůta již dále neběží, je-li pokuta uložena. Správní soudy se shodují v tom, že termínem „uložit“ je jednoznačně míněn okamžik, kdy rozhodnutí o uložení sankce nabude právní moci (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 – 56).

V projednávaném případě nabylo rozhodnutí o uložení pokuty za všechny skutky spáchané žalobcem právní moci dne 8. 11. 2010. Poněvadž v § 67 odst. 1 zák. o odpadech je lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt stanovena jako tříletá, veškeré skutky žalobce spáchané před dnem 8. 11. 2007 je nutno považovat za prekludované. Jejich postih je navždy vyloučen, neboť odpovědnost žalobce za jejich spáchání zanikla.

Žalovaný tedy pochybil, když žalobce postihl též za nepřevedení peněžních prostředků za vázaný účet za období prosinec 2006 až červen 2007. Námitka žalobce je tedy v tomto rozsahu důvodná a soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. spolu s právě vysloveným závazným právním názorem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Pro úplnost ještě zdejší soud považuje za potřebné vyjádřit se obecně i k dalším žalobním námitkám, ačkoliv uvedené již nemohlo mít vliv na výrok tohoto rozsudku. Podstatná je zejména námitka, kterou žalobce brojí proti posouzení závažnosti jeho jednání. Své námitky v žalobě směřoval zejména k stanovení výše sankce, avšak v obecnější rovině též k posouzení, zda vůbec došlo ke spáchání správního deliktu v případě, že peněžní prostředky vždy na vázaný účet převedl, jednalo se jen o zpoždění s platbou. Městský soud v této souvislosti upozorňuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se zabývá otázkou tzv. materiální stránky správních deliktů, a to i v případě absence výslovného ustanovení v zákoně. Nejvyšší správní soud ji podrobně vyložil v rozhodnutí z 31.10.2008, č. j. 7 Afs 27/2008 – 46. Uvedl, že *„je třeba vždy zkoumat materiální stránku deliktů, a to ve všech řízeních, ve kterých je rozhodováno o odpovědnosti za veřejnoprávní delikt a o sankci za něj“* a uzavřel, že *„[vykazuje-li tedy jednání sice formální znaky správního deliktu, které ale nedosahuje určitý minimální stupeň nebezpečnosti, daný zejména povahou chráněného zájmu, nelze je označit jako správní delikt. Správním deliktem je tedy pouze jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti].“*

Pokud jde o samotné posouzení výše uložené sankce, soud je neprováděl, neboť je zřejmé, že pokuta byla uložena též za skutky, pro něž již odpovědnost žalobce zanikla. Na okraj lze podotknout, že soud je oprávněn pouze k posouzení, zda žalovaný svou úvahu odůvodnil, zda sankci uložil v zákonném rozpětí a zda nepřekročil meze správního uvážení; žalobce totiž v žalobě neučinil návrh na moderaci sankce uložené ve zjevně nepřiměřené výši ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s.

Pokud jde o námitku žalobce o porušení § 38 odst. 2 zák. č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci, soud ji považuje za nedůvodnou. Žalovaný žalobci uložil pokutu výlučně za správní delikt podle § 66 odst. 5 zákona o odpadech, v řízení se tedy řídil pouze tímto zákonem. Skutečnost, že při kontrole, při níž správní orgán získal vědomost o spáchání postihovaného deliktu, bylo kontrolováno též dodržování povinností stanovených zák. o integrované prevenci, nemá na tento závěr žádný vliv.

Městský soud v Praze tedy uzavřel, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalobce postihuje též za správní delikty, kde už je tento postih vyloučen. Z tohoto důvodu soud rozhodnutí zrušil (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. Zde bude žalovaný vázán vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s.; žalobce, který měl ve věci úspěch, a proto by měl právo na náhradu těchto nákladů, se však svého práva výslovně

vzdal, soud mu tedy náhradu nákladů nepřiznal. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

V Praze dne 24. září 2013

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová